

FASCINAȚIA MENTORULUI

Parcă-l aud spunând : *"nu vă osteniți, nu e - nu e cazul, pierdem pierdem timpul"* atunci când încercam în semn de recunoaștere a meritelor sale să organizăm ceva, dacă nu solemn, măcar așa de pus de o cafea de "băut" o țigară. Mi-am explicat refuzul prin faptul că pentru dr. ing. Radu ICHIM munca era la fel de permanentă sărbătoare și dorea ca toți din jurul său să trăiască în același fel, adică solemn, în muncă continuă, fără răgaz și fără subterfugii, fără păcăleli sau alte găselnițe ce țin de filozofia ploșniței.

Am bănuiala că și acum, acolo departe în câmpurile Elizee nu s-a oprit să se odihnească, ci dimpotrivă, și-a întetit pasul și și-a ascuțit privirea iscoditoare, pentru că, cine știe, a mai găsit o pădure misterioasă, o întrebare fără răspuns și poate, de ce nu, și o echipă cu care să pornească la treabă în miez de noapte pentru *"a se lumina la cioată"*.

Dacă astăzi îndrăznesc să fac ceea ce nu-i convenea aproape deloc, adică să zugrăvesc personalitatea sa, am convingerea că gestul meu respectă totuși o axiomă de fond și anume : fără omisiuni, dar nici cu exagerări întrucât cuvintele rănesc la fel de puternic atât în cazul când nu spun totul cât și în situația când inventează, produc ficțiuni sau schimbări de identitate.

Cunoscându-mi mentorul atât de bine, a afirma că și-a trăit viața în mitul lui Sisif nu are nici o exagerare. Era specialistul de mare travaliu, care știa întotdeauna să o ia de la capăt, cu orice sacrificiu și cu orice risc.

Intr-o viață calendaristic nu prea lungă, a abordat, luând-o de fiecare dată de la capăt, domenii foarte diferite : amenajarea pădurilor, pepiniere silvice, dendrometrie, vânătoare, protecția pădurilor (doborâturi de vânt și daune produse de vânt) și

istoriografie forestieră, de la activitatea de proiectare în învățământul universitar după care în producție și în fine în cercetarea științifică. Se pare că în profesie nu i-a fost nimic necunoscut și totuși setea de a ști mai mult decât ieri, de a clădi în zone agnostice era vocația sa de căpătâi. Iar fi dorința de a ști și alții împreună cu el și dacă e posibil la fel de mult să se transforme într-un comandament moral de prim ordin.

S-a străduit în acest sens să aducă în biblioteca Stațiunii Experimentale de Cultura Molidului din Câmpulung Moldovenesc mai toate publicațiile de specialitate din Europa de Vest și Est, Revista Pădurilor aproape de la apariție. Orice deplasare la București a tinerilor specialiști avea loc sub imperativul documentării în biblioteca ICAS cel puțin 2 - 3 zile; altminteri, considera că aceasta este ratată și nu și-a atins nici pe departe scopul major (informarea științifică).

Pornind de aici, mi-am dat seama că este un mare bibliofil, convingere pe care mi-am format-o definitiv în urma discuțiilor în variate planuri, în special cel al istoriei și literaturii. Practic avea o pasiune extraordinară pentru istorie și mai ales pentru "culisele" istoriei.

Cred că nu greșesc dacă afirm că lega greu prietenii, dar pe cele care le avea se străduia să le păstreze, chiar dacă cei în care investise întregul său capital sentimental sau de prețuire îl abandonaseră sau practic îl uitaseră. Datorită acestui fapt, singur suferea, dar nu mărturisea niciodată că bunele lui sentimente de prietenie i-au fost înșelate.

Pe cei tineri de lângă el, îi considera practic copii săi de suflet. Ne dojenea cu speranța că ce e rău dispare, iar cele bune din fiecare vor ieși și mai bine în lumină, iar casa

sa – Stațiunea Experimentală de cultura Molidului – în care a trăit ultima parte a vieții va fi în rând cu cele ale bunilor gospodari, cum se spune în Bucovina.

Dezvoltând această idee a apartenenței la aceeași familie, aceeași casă, îmi amintesc că, chiar de la început, fiecare tânăr specialist era supus unei adevărate probe de foc, care însemna deplasări lungi în teren și lucrări foarte variate, începând cu cele specifice cercetătorului științific. Cel care trecea asemenea probe primea "programul tânărului cercetător", un adevărat decalog profesional și moral. Nu pot uita din acest program aspectele legate de echipamentul de teren, etapele în pregătirea și formarea unui cercetător (stăpânirea a 1-2 limbi străine de largă circulație, a statisticii matematice, documentare exhaustivă, la zi, în domeniul în care urma să se specializeze tânărul cercetător, obținerea titlului și publicarea rezultatelor cercetării etc.). Tot într-un spirit de "familie științifică" se desfășurau și avizările referatelor științifice parțiale și finale, adevărate purgatorii în care acestea erau curățate de "zgura creuzetelor", de toate ambiguitățile științifice și formulările nefericite sau mai puțin fundamentate și neclare.

Un lucru pe care-l prețuia foarte mult era comunicarea permanentă cu specialiști omologi din străinătate, pe care s-o realizeze toți cercetătorii. Datorită acestui fapt, Stațiunea de la Câmpulung ajunsese să fie foarte cunoscută în lumea științifică silvică din afară, la fel de bine ca și în interiorul granițelor.

Când era convocat la diferite ședințe, multe în afara profesiei, prefera să-și trimită mesageri, întrucât le considera ne semnificative și consumatoare de timp prețios. Folosea în acest sens o vorbă plină de înțelepciune : "mai bine să stăm aici să întreținem focul sacru", iar el avea această grijă în fiecare zi, până aproape de orele 8 - 9 seara și în fiecare duminică, cu excepția lungilor deplasări în teren.

A fost un om care s-a transformat într-un simbol pentru Bucovina Forestieră - steaua sa călăuzitoare pentru mult timp.

A fost un ctitor de cetate științifică, care stă atât de bine lângă atâtea alte ctitorii ale Bucovinei, dar mai ales un ctitor al spiritului științific inconfundabil în cercetarea silvică din România.

Pentru mine, ca și pentru toți discipolii săi dr. ing. R. ICHIM rămâne printre puținii oameni cărora le datorez foarte mult, iar în profesie aproape totul.

Orice amintire legată de el îmi creează o spontană fascinație - fascinația mentorului.

Dr. ing. Nicolae GEAMBAȘU
ICAS București